

Poslední neděle v církevním roce (Neděle věčnosti) – 23. listopadu 2014

čtení: L 14,15-24

kázání:

„Máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti.“ (Ř 5,1n) Kéž ve víře dokážeme pevně stát, unést, co přijde, vyhlížet, co bylo zaslíbeno. Vždy naplnění Božím pokojem.

2Pt 3,8-10.15a

Zpoždění. To je, sestry a bratři, docela nemilá věc.

Opozdí se vlak a ujede vám přípoj, možná ten den poslední. A co pak na nádraží v cizím městě? Domů či do jiného cíle své cesty se člověk nedostane. Čeká ho chladná a temná noc. A hlavně dlouhá, než pojedete ráno první spoj dál.

Anebo máte s někým schůzku, a on se opozdí. Kvůli ucpané dálnici. Anebo třeba jen proto, že cestu na schůzku podcenil, vyrazil pozdě, nechtělo se mu ráno vstávat. A teď na něj čekáte. Nebo čeká dokonce víc lidí. Jejich čas, který mohli nějak smysluplně naplnit, plyne zbytečně, naprázdno.

Na každý pád nepříjemná situace takové zpoždění.

Ale co když se opozdí Bůh? Co když čekáte, až se naplní jeho zaslíbení, a ono stále nic. A přicházejí časy, na které se přiléhavě hodí podobenství chladné a temné noci. Nehrozí při takovém zpoždění nebezpečí, že ti, kdo čekají, nechají plynout svůj čas zbytečně, naprázdno? Že jej promarní? Jistě, i to hrozí. A to velmi výrazně.

Tak nějak se dívali na situaci, kdy příchod Páně ne a ne přijít, už kdysi, když byla sepisována 2. epistola Petrova. A tak nějak můžeme po staletích situaci vnímat i my. Někde se opozdil. Něco jej zdrželo. Proč ještě nepřišel? Proč ještě nenastalo a nenaplnilo, co zaslíbil? Je to už na spadnutí? Nebo ještě daleko?

Ony jsou to pro víru dosti závažné otázky. Odpůrci víry v Boha a v jeho Syna Ježíše Krista se takového zpoždění mohou celkem úspěšně chopit: „Tak se zdá, že je něco špatně. Už tady byly generace čekajících a odešly z tohoto světa, aniž by se dočkaly. Od doby, co Ježíš z tohoto světa odešel s tím, že se vrátí, si svět běží pořád stejně, nic se nezměnilo, nezlepšilo. Vy říkáte, že proměna nastane, až on přijde, ale kde nic, tu nic. Možná je to vaše čekání marné. Možná jste se upnuli k nějakému preludu. Žádná změna nebude, žádný den Páně se konat nebude. Vesmír během miliónů let pomalu vychladne, anebo do naší země za tisíce let narazí obří meteorit nebo kometa, to je tak jediné, co lze čekat. Ale příchod Páně ve slávě, nastolení Božího království – no, to se nedejte mýlit. To nepříjde.“ Pro naši víru je takové zpoždění velká zatěžkávací zkouška. Vydrží tohle naše víra? Dokážeme dál čekat, vyhlížet, doufat?

Abychom to dokázali, potřebujeme alespoň tušit nějaký důvod. Proč se ještě s příchodem Páně čeká? Proč ještě máme trpělivě čekat my? Jaký to má smysl?

Jedním z důvodů je naše vnímání času, které máme oproti Bohu poněkud posunuté. Moc hezky to vyjadřuje jeden židovský vtíp:

Chudý Abraham se modlí v synagóze: „Veliký, věčný Hospodine. Pro tebe jsou jak prach všichni králové země i s jejich slávou a bohatstvím. Před tvou věčností je tisíc let jako jeden den. A milión je pro tebe jako haléř. Ty dávaš i bereš. A podívej se na mne, na chudáka. Dej mi, ó mocný, jediný svůj haléř. A budu spokojen.“ A otevrou se nebesa a ozve se hlas: „Dobrá, Abraham, ať je po jejich. Ale musej počkat jeden den. Jen jeden jediný můj den.“

Tak tato jedna skutečnost ať vám nezůstane skryta. To, co my vnímáme jako celé věky, je z Božího pohledu, z pohledu věčnosti jen kratičký okamžik. Když Bůh slibuje, že je něco na dosah, blízko, pak to měřeno stopkami a kalendářem může být ještě dost na dlouho.

Takže trpělivost, milování, a vytrvalost! Koukejte ještě čekat a nebojte se, Bůh svůj čas příhodný nezmešká.

Inu, dobré zdůvodnění, ale ještě tomu nějak chybí ten smysl. Proč se má čekat pár Božích dní a ne jen několik málo vteřin? To má taky nějaký důvod?

„Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože

si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse.“

Je to jako v tom podobenství. Je tu nachystaná hostina, na kterou jsou zváni hosté. Ale hostina je to veliká. Ještě je místo. Ještě není hodovní sál plný. Ještě mají šanci vejít další. Bylo by škoda zavřít dveře a nechat místa neobsazená. Pánu, který to vše uchystal, je líto těch, kdo by nevešli. Čeká se, až pochopí, že přijmout tohle pozvání je skvělé. Až jim dojde, že je tu místo právě pro ně, právě pro nás. Vysílá své služebníky, neúnavně a vytrvale, aby zvali. A tak dostáváme pozvánku, i my, Bohu na nás záleží, poskytuje nám čas, abychom to jeho pozvání přijali a odpověděli mu na ně, že s radostí přijdeme.

Proto se čeká. Tím, kdo také musí osvědčit velikou trpělivost, je sám Bůh. My od něj dostáváme čas, příležitost. A je možné jí promarnit, nechat uplynout. To nebezpečí tu při čekání na opožděný začátek hostiny prostě je. Nebezpečí, že si řekneme, že se žádná hostina konat nikdy nebude a zařídíme se po svém.

„Pán poskytuje svůj čas ke spáse,“ i když to není prosté rizika, že někteří to tak dlouhou dobu nevydrží čekat. Že odpadnou, ztratí se, někde zmizí ve světě. To nebezpečí se nás týká, i nás. Ale na druhou stranu tady stále zůstává ta úžasná možnost „dospět k pokání.“ A kvůli těm, kdo by se téhle šance ještě mohli chopit, kvůli těm stojí za to chvíli posečkat a příchod Páně z našeho pohledu ještě trochu pozdržet.

Amen